

תחנה - מחזה קצר

מאת: ליאור גלציאנו

תקציר:

גבר ואישה מחכים בתחנת רכבת. לאישה נפל חפץ כלשהו לפסים, והם לא יודעים כיצד להשיבו. המנהלים בתחנה לא עוזרים, והמנקה השחור שנכנס מסרב לסכן את עצמו. כשהכרוז בתחנה מתערב, הרוחות מתלהטות ושלוש הדמויות נאבקות להכריע מי יביא את החפץ. "תחנה" הוא מחזה אקזיסטנציאליסטי שעוסק בשאלות של ציות לסמכות וחיפוש נואש אחר משמעות.

הדמויות:

גבר

אישה

מנקה שחור

כרוז (שומעים את קולו בלבד)

תחנת רכבת. גבר ואישה מביטים מטה, אל עבר הפסים שמעבר לקו ההפרדה.

כרוז: הרכבת של השעה חמש ועשרים תתעכב כעשר דקות זמן משוער. עמכם הסליחה.

[שהייה]

גבר: מתי זה נפל לך?

אישה: לפני כמה דקות.

גבר: תמיד תהיתי איך זה אפשרי.

אישה: מה?

גבר: להפיל משהו לפסים של הרכבת. הייתי רואה שם כל מיני חפצים וחושב לעצמי איך הם נפלו לשם.

אישה: לא יודעת. שנייה אחת זה היה אצלי, ושנייה אחר כך...

גבר: פעם ראיתי שם תמונת פספורט של אישה זקנה עם מטפחת סביב הראש. נראתה רוסייה או משהו.

אישה: אתה חושב שאני יכולה לרדת לקחת את זה?

גבר: דמיינתי איך גבר רוסי מבוגר עזב את הבית בכעס והחליט לעלות על רכבת לבן שלו. כשהוא שלף את הארנק כדי לקנות כרטיס הוא קלט את התמונה של אשתו, והנקמה הכי גדולה שלו הייתה לא לזרוק את התמונה לפח, אלא לתת לרכבת לדרוס אותה, עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם.

אישה: אז אפשר לרדת? הכרוז אמר שיש עשר דקות עד שהרכבת תגיע.

גבר: לא, לא! זה חשמלי... נראה לי.

אישה: [מסתכלת סביב] אין אף אחד שעובד פה?

גבר: וחוף מזה יכולה לבוא רכבת מצד שני.

אישה: אני חושבת שאלך לדבר עם המנהל.

גבר: הוא לא יעזור לך.

אישה: אבל זה התפקיד שלו, לא?

גבר: מתי ראית לאחרונה מישהו שעובד פה?

אישה: [מסתכלת הצידה] יש שם את משרד המנהל. חייב להיות שם מישהו.

גבר: אני אף פעם לא ראיתי מישהו עובד פה. בטח מחתימים כרטיס ונעלמים.

אישה: [מביטה בשעון] אני הולכת לבדוק. [יוצאת]

גבר: [קורא אחריה] חבל על הזמן שלך! את תפספסי את הרכבת!

הגבר מלווה את האישה במבטו ואז חוזר להביט קדימה. הוא מסתכל למטה, למקום בו נמצא ה"חפץ". הוא עושה צעד קטן לעבר הפסים, מתכופף, ואז יורד על ברכיו ומושיט את ידו קדימה. את הכל הוא עושה בחשש, מביט תדיר לצדדים לראות שלא באה רכבת.

כרוז: למען בטיחותכם, הנכם מתבקשים להישאר מעבר לקו הצהוב [הגבר לא שועה לאזהרה] אני חוזר: למען בטיחותכם, הנכם מתבקשים להישאר מעבר לקו הצהוב. [הגבר מותח את ידו, מתאמץ להגיע לחפץ. הפעם הכרוז כבר עצבני] תעוף כבר מעבר לקו הצהוב!

הגבר קם.

גבר: [לעבר השמיים] בסדר, בסדר, מה קרה?

האישה חוזרת.

אישה: אתה לא מאמין!

גבר: מה אמרתי לך? לא היה שם אף אחד בטח.

אישה: היו בפנים שלושה אנשים.

גבר: [מופתע] שלושה?

אישה: כשהגעתי לשם שמעתי מלא קולות צחוק. איך שדפקתי על הדלת הקולות השתתקו. דפקתי עוד פעם וכשלא ענו פשוט נכנסתי פנימה. היו שם שלושה גברים שנראים בול אותו הדבר: חולצה כחולה ששני הכפתורים העליונים שלה פתוחים, כרס גדולה, שיער מקליש. שאלתי "מי פה המנהל?", והם פשוט הביטו אחד בשני כאילו הם לא מצליחים להחליט מי מביניהם האחראי. אז הסתכלתי ישר בגבר האמצעי ושאלתי אם

הוא המנהל. הוא פתח את הפה אבל לא יצאה ממנו שום מילה. הוא שב והביט בחברים שלו, ושלושתם המשיכו לנעוץ בי מבטים כאילו נפלתי מהירח.

גבר: חבורה של פרזיטים!

אישה: אמרתי להם שנפל לי משהו יקר ערך לפסים של הרכבת ושאני צריכה שמישהו יוציא את זה, ואז אחד מהם שלף קופסה מתחת לשולחן והגיש לי אותה. היו שם כל מיני טבעות, טלפונים, מצתים, אפילו שריון ריק של צב היה שם.

גבר: ותמונת פספורט של זקנה רוסייה לא הייתה?

אישה: ניסיתי להגיד שזה לא יכול להיות בקופסה כי זה עדיין על המסילה, אבל הגבר משך אליו את הקופסה בזעם וסימן לי עם היד שאצא. אתה מאמין לחוצפה?

גבר: אמרתי לך, פרזיטים.

אישה: הודעת לי להם שאני לא זזה משם עד שמישהו בא לעזור לי.

גבר: טוב מאוד עשית!

אישה: אחד מהם ניגש אליי, תפס אותי ביד והוציא אותי בכוח מהמשרד. פשוט דחף אותי ונעל את הדלת. צעקתי שזה לא יעבור להם בשלום ושאני אהפוך את העולם עד שיפטרו אותם... הם חזרו לצחוק שם בפנים כאילו כלום.

גבר: עבד כי ימלוך. את חייבת ללכת עם זה לעיתונים, לשר התחבורה, לאלוהים יודע מי.

אישה: [שולפת טלפון מהתיק] אני הולכת להתקשר עכשיו לשירות לקוחות שלהם ולהרים כאלה צעקות עד ש... [מורידה את הטלפון] אין קליטה.

גבר: במדינה מתוקנת כל המנהלים האלה מזמן היו עפים על טיל. המקסימום שהיו נותנים להם זה להיות מנקים בתחנת רכבת.

מצד שמאל של הבמה נכנס מנקה שחור, דוחף עגלה עם מטאטא ופת. השניים מסתכלים עליו בתימהון.

גבר: את חושבת שהוא שמע אותי?

אישה: לא נראה לי.

גבר: זה ממש לא נעים.

אישה: אני באמת לא חושבת שהוא...

גבר: לא התכוונתי חלילה לזלזל בעבודה של המנקים. כל עבודה מכבדת את בעליה וזה, פשוט דיברתי על המנהלים פה, שהם חבורה של אוכלי חינם.

המנקה עובר על פניהם.

כל הזכויות שמורות לליאור גלציאנו ©

אישה: [למנקה] סליחה! [לא שומע] סליחה! [היא נעמדת מולו ומנופפת בידיה] תסלח לי!

המנקה עוצר ומוציא את האוזניות שהיו תחובות באוזניו.

מנקה: מה?

אישה: זה המנהלים שלחו אותך?

מנקה: איזה מנהלים?

אישה: השלושה שם במשרד.

מנקה: אין פה מנהלים, גברת.

גבר: [לאישה] מה אמרתי לך?

מנקה: יש מנהלת.

אישה: [מופתעת] מנהלת? הייתי במשרד שכתוב עליו הנהלה, ובפנים היו שלושה גברים.

מנקה: לא יודע מי ראית ומה ראית, פה בתחנה יש מנהלת.

אישה: הו, מעולה. איפה אני יכולה למצוא אותה?

מנקה: וואלה לא יודע, אני רק המנקה פה.

גבר: מה זה לא יודע? אתה לא יודע איפה המנהלת שלך נמצאת? יש לך את הטלפון שלה?

מנקה: לא. והיא לא המנהלת שלי.

אישה: אז מי המנהלת שלך?

מנקה: יש לי מנהל.

אישה: אתה הרגע אמרת...

גבר: לא, זה לא להאמין המקום הזה. בחוץ מזמן היו סוגרים אותו.

אישה: [למנקה] אני צריכה שתביא לי את זה [מצביעה אל עבר המסילה].

מנקה: אני לא יכול.

אישה: אבל זאת העבודה שלך, לא?

מנקה: לא, אני מנקה רק ברציף.

כל הזכויות שמורות לליאור גלציאנו ©

גבר: איזה ראש קטן. זה כמו שאני אגיד לבוס שלי שלא מתאים לי לעשות את העבודה שלי. באותו יום הוא מזמין אותי לשימוע לפני פיטורים. מה זה באותו יום? באותה שנייה!

מנקה: [מגיש לגבר את המטאטא] קח, תביא את זה בעצמך.

אישה: זאת לא העבודה שלו! זאת העבודה שלך!

גבר: [דוחף בחזרה את המטאטא] נכון, זאת העבודה שלך.

מנקה: גברת, אני לא יורד לשם.

גבר: במדינה מתוקנת...

מנקה: פה זה לא מדינה מתוקנת.

גבר: מה אמרת?

מנקה: שפה זה לא מדינה מתוקנת.

גבר: איפה המנהל הזה שלך? אני רוצה לדבר איתו.

מנקה: לך על זה. ותשאל אותו על הדרך מה קורה עם התשלום על השעות הנוספות שלי.

אישה: אז אתה כן יודע איפה המנהל.

מנקה: כוס אמא של המנהל! יושב לו שם עם הכרס השמנה שלו, מסתובב בכיסא כמו איזה בוס גדול, ורק מנחית עליי פקודות מלמעלה: תעבור ברציף, תנקה את השירותים, תרוקן פחים, תעבור עוד פעם בשירותים, תעשה...

כרוז: למה עצרת? [השלושה מביטים מעלה] שאלתי: למה עצרת?

מנקה: אההה... סליחה... הם ביקשו שאני אעזור להם...

כרוז: סיימת עם השירותים?

מנקה: אהההה... כן, בטח! הייתי שם עכשיו. הכל מבריק, מצוחצח.

כרוז: ומה עם הרציף?

מנקה: גם! כל החלק הזה מצוחצח [מצביע אחורה] אפשר ללקק את הרצפה.

כרוז: יופי, אז תלקק.

מנקה: מה?

כרוז: אמרת שאפשר לללקק, לא? אז תללקק.

גבר: [עושה צעד קדימה] אני לא חושב שהוא התכוון ש...

כרוז: למען בטיחותך, אנא הישאר מעבר לקו הצהוב.

גבר: [צועד חזרה] רק רציתי להגיד שזו מטפורה, הוא לא באמת התכוון שאפשר לללקק...

כרוז: למען בטיחותך, אנא הישאר מעבר לקו הצהוב.

גבר: [מביט מטה] אבל לא עברתי...

אישה: הוא באמת לא עבר...

כרוז: שקט! אני הבוס שלו ואני אחליט אם הוא התכוון לזה שאפשר לללקק את הרצפה או לא התכוון לזה שאפשר לללקק את הרצפה! עכשיו - תללקק.

אישה: הוא אמר אבל שיש לו בוסית... רגע, אתה אחד מהשלושה שם במשרד? כי זה היה ממש לא בסדר איך שהתנהגתם אליי קודם.

גבר: כן, במדינה מתוקנת...

מנקה: סתום כבר עם המדינה המתוקנת שלך! סתום!

[שהייה]

כרוז: אז אתה מללקק או שאני צריך לרדת אליך?

אישה: [למנקה] אל תללקק! אני רוצה לראות את הפרצוף שלו. אני אצלם את זה ואשלח לכל העיתונים.

גבר: צריך להרים את הבן אדם הזה על טיל. אל תללקק!

מנקה: אני יכול להחליט לבד, תודה.

כרוז: בפעם האחרונה: אתה מללקק או לא?

הגבר והאישה מביטים במנקה בציפייה דרוכה. הוא נד בראשו כלא מאמין ואז נפנה אחורה ויורד על ברכיו. כשהוא מקרב את ראשו אל הרצפה הגבר מזנק עליו ומרים אותו.

גבר: אנחנו רוצים לראות אותו!

מנקה: די, תעזוב אותי. הוא לא יירד לפה בחיים.

אישה: הוא אמר שאם לא תללקק הוא יירד.

מנקה: הוא לא יירד.

כל הזכויות שמורות לליאור גלציאנו ©

אישה: למה אתה מתווכח על כל דבר?

כרוז: כן, למה אתה מתווכח על כל דבר?

המנקה נאבק להשתחרר מהתפיסה של הגבר. מתחיל להתפתח מאבק.

מנקה: די, תעזוב אותי כבר.

גבר: לא! אני לא אתן לך ללקק.

השניים נאבקים בעוצמה הולכת וגוברת. האישה מביטה מהצד, דרוכה. היא עומדת להגיד משהו בכל פעם שהמנקה מתקרב עם ראשו אל הרצפה, אבל הגבר מצליח להרחיק אותו ולמנוע ממנו ללקק. לבסוף המנקה מצליח לזחול אל המטאטא שלו, בעזרתו הוא חובט בראשו של הגבר, שצונח על הרצפה ונאנק מכאבים. ברגע שזה קורה המנקה מצמיד את ראשו אל הרצפה ומלקק אותה.

מנקה: [על ברכיו, מביט למעלה] מרוצה?

כרוז: לא.

מנקה: [מופתע] מה לא?

כרוז: כשאני אומר ללקק, אני מתכוון ללקק.

הגבר מתרומם על רגליו, מחזיק בראשו הדואב.

אישה: חבל שאתה לא מקפיד על הזמנים של הרכבות כמו שאתה מקפיד על הליקוקים.

כרוז: שקט אמרתי! [שהייה] אלא אם כן אתם רוצים גם ללקק.

אישה: [מתפרצת] די, נשבר מהיחס הזה! אנחנו לקוחות פה, אתה שומע? ל-ק-ו-ח-ו-ת? שמעת פעם על המשפט "הלקוח תמיד צודק"? אה? שמעת? אנחנו לא איזה אסירים שלך פה שאתה יכול לחלק להם פקודות. אנחנו לקוחות שקורעים את התחת בעבודה ומשלמים כסף טוב על כרטיס ובסך הכל מבקשים שהרכבת תגיע בזמן ושיהיה מקום לשבת. זה הכל. ואם אתה לא מסוגל לספק את זה, אז... אז... אנחנו נלך מפה! שמעת אותי? אנחנו פשוט נקום ונלך. מה אתה חושב, שאין לנו אופציות אחרות אז אנחנו מוכרחים לאכול את החרא שאתה מאכיל אותנו? אז אתה טועה, אדוני! טועה בגדול!

[שהייה]

כרוז: סיימת?

אישה: [נבוכה מההתפרצות של עצמה] אהה, כן.

כרוז: הרכבת של השעה חמש ועשרים תתעכב כעשרים דקות זמן משוער. עמכם הסליחה.

אישה וגבר: מה?

כל הזכויות שמורות לליאור גלציאנו ©

כרוז: הרכבת של השעה חמש ועשרים תתעכב...

גבר: את זה שמענו, אבל איך עברת פתאום להודעה המוקלטת הזאת? זה מה שיש לך להגיד לה? [מצביע על האישה]

מנקה: אל תנסו להבין. וחוץ מזה הוא לא רואה כלום.

אישה: אני לא מבינה...

מנקה: אמרתי לך, אל תנסי.

אישה: אם הוא לא רואה כלום, אז איך הוא ידע שליקקת רק קצת?

מנקה: כי אני תמיד מלקק רק קצת.

גבר: אני לא נשאר פה בטירוף הזה. [נפנה לצאת ואז מסתובב אחורה] את באה?

אישה: אני לא יכולה.

גבר: את מתכוונת להישאר פה עם היחס הזה?

אישה: אין לי ברירה. אני חייבת את זה. [מצביעה על החפץ]

גבר: [ניגש בזעם למנקה, תופס אותו בצווארון] אתה תביא לה את זה עכשיו, אתה שומע? ולא מעניין אותי בכלל אם זה כן התפקיד שלך או לא התפקיד שלך. אתה המנקה פה. זה כל מה שאתה, המנקה, שום דבר מעבר, ואם מישהו אומר לך להביא את מה שנפל לו לפסים של הרכבת, אתה תגיד "כן, אדוני, מיד" או "בטח, גבירתי, לכבוד יהיה לי לרדת למטה ולהביא לך את מה שנפל אפילו בסיכון החיים האפסיים שלי שלא שווים כלום כי אני רק המנקה פה. בסך הכל המנקה". הבנת את זה?!

המנקה מתחיל שוב להיאבק בגבר, כל אחד מנסה להפיל את הזולת למטה, אל הפסים.

אישה: די, תפסיקו עם זה! די!!!! [השניים ממשיכים במאבק]

כרוז: הרכבת של השעה חמש ועשרים תיכנס מיד לתחנה. אנא הקפידו לעמוד מעבר לקו הצהוב.

השניים ממשיכים להיאבק למרות ההודעה.

אישה: [צועקת] תעצרו, הרכבת מגיעה! [השניים ממשיכים במאבק] תעצרו, זה מסוכן! הרכבת מגיעה! [היא מביטה לכיוון ממנו אמורה להגיע הרכבת] אני רואה אותה! היא מגיעה! [האישה מנסה להפריד ביניהם, אבל היא חוטפת מכה ועפה אל הפסים, סמוך למקום שבו נמצא החפץ. הגבר והמנקה מפסיקים את המאבק].

גבר: תעלי! מהר!

אישה: [מושיטה יד לעבר החפץ] אני רק אקח את זה.

גבר: אין זמן! הרכבת מגיעה!

המנקה מושיט לעברה את המטאטא.

מנקה: קחי, תתפסי את המטאטא.

אישה: [נמתחת במאמץ לכיוון החפץ] אבל אני ממש עוד שנייה מגיעה...

גבר: גם הרכבת מגיעה! תתפסי כבר את המטאטא!

אישה: אני ממש...

נשמעת צפירה של רכבת. המנקה קופץ לפסים, תופס באישה ומנסה לסחוב אותה בכוח אל עבר הרציף. האישה מתנגדת, היא ממש כבר נוגעת בחפץ. נשמעת עוד שריקה של הרכבת, הפעם חזקה יותר, ממש מחרישת אוזניים. הגבר מנסה לצעוק משהו, אבל לא שומעים אותו בגלל הצפירה. הוא מביט בבעתה לעבר הרכבת המתקרבת [אנחנו לא רואים אותה בשום שלב, רק שומעים אותה], ואז מכסה את עיניו. המנקה מצליח בשנייה האחרונה לקחת את האישה בזרועותיו ולהרים אותה אל מעבר לפסים. בכל משך הפעולה האישה נאבקת, היא ממש רוצה את החפץ. הרכבת חולפת. הגבר פוקח את עיניו בזהירות ורואה שהמנקה והאישה ניצלו. האישה מכסה את פיה - החפץ נדרס. שקט משתרר במשך מספר שניות.

אישה: [המומה] אני לא... לא מאמינה...

מנקה: אין בעד מה.

אישה: זה... אני... לא....

גבר: במדינה מתו... [המנקה תוקע בו מבט מצמית. הגבר משתתק]

כרוז: הרכבת של השעה שש וחמישה תתעכב כחצי שעה זמן משוער. עמכם הסליחה.

אישה: פשוט לא מאמינה...

הגבר מביט בשעון ונאנח. האור יורד על הבמה. סוף מחזה.